

ภาษาต่างประเทศที่นำมาใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

ภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร ดังนั้นเมื่อแต่ละชาติมีการติดต่อสัมพันธ์กันจึงเป็นเรื่องปกติวิสัยที่จะมีการหยิบยืมภาษาของชาติอื่น มาใช้ไม่มีภาษาใดในโลกที่ไม่มีคำใน ภาษาอื่นเข้ามาปะปน การนำคำหรือลักษณะทางภาษาของอีกภาษาเข้าไปใช้ในภาษาของตน ย่อมเกิดขึ้น เมื่อคนต่างภาษากันต้องทำการติดต่อ หรือมีความสัมพันธ์กันเป็นระยะเวลานาน ก็จะมีการยืมเกิดขึ้น การยืมคือการที่ภาษาหนึ่งนำเอาคำ หรือลักษณะทางภาษาของอีกภาษาหนึ่งเข้าไปใช้ในภาษา ของตนเอง ภาษาไทยของเราได้มีการยืม คำมาจากภาษาอื่นมาใช้ปะปนอยู่มากมายตั้งแต่โบราณกาล ตั้งแต่สมัยของพ่อขุนรามคำแหงมหาราช ก็ยังปรากฏคำยืมมาจากภาษาบาลี สันสกฤตและเขมรเข้ามา ปะปนอยู่มากมาย

สาเหตุที่ทำให้ภาษาต่างประเทศเข้ามาปะปนในภาษาไทย

การติดต่อสัมพันธ์กันทำให้ภาษาต่างประเทศเข้ามาปะปนอยู่ในภาษาไทย ด้วยสาเหตุหลายประการ พอสรุปได้ดังนี้

1. ความสัมพันธ์กันทางเชื้อชาติและถิ่นที่อยู่อาศัยตามสภาพภูมิศาสตร์

ประเทศไทยมีอาณาเขตติดต่อหรือใกล้เคียงกันกับมิตรประเทศกับประเทศต่าง ๆ หลายประเทศ ได้แก่ พม่า ลาว มาเลเซีย เขมร มอญ ฉวน จึงทำให้คนไทยที่อยู่อาศัยบริเวณชายแดนมีความเกี่ยวข้องกับชนชาติต่าง ๆ โดยปริยาย มีการเดินทางข้ามแดนไปมาหาสู่ซึ่งกันและกัน มีการแต่งงานกันเป็นญาติกัน จึงเป็นสาเหตุสำคัญให้ภาษาของประเทศเหล่านั้นเข้ามาปะปนอยู่ในภาษาไทย

2. ความสัมพันธ์กันทางด้านประวัติศาสตร์

ชนชาติไทยเป็นชนชาติที่มีประวัติศาสตร์อันยาวนาน มีการอพยพโยกย้ายของคนไทยเข้ามาอยู่ในถิ่น ซึ่งชนชาติอื่นเคยอาศัยอยู่ก่อน หรือมีการทำศึกสงครามกับชนชาติอื่น มีการกวาดต้อนชนชาติอื่น เข้ามาเป็นเชลยศึก หรือชนชาติอื่นอพยพเข้ามาอยู่ในแผ่นดินไทยด้วยเหตุผล ต่าง ๆ และอาจจะกลายเป็นคนไทยในที่สุด ผลที่ตามมาก็คือคนเหล่านั้น ได้นำถ้อยคำภาษาเดิม ของตนเองมาใช้ปะปนกับ ภาษาไทย

3. ความสัมพันธ์กันทางการค้า

จากหลักฐานทางด้านประวัติศาสตร์ ชนชาติไทยมีการติดต่อค้าขาย แลกเปลี่ยนสินค้ากับชนชาติต่าง ๆ มาเป็นเวลายาวนาน เช่น ชาวจีน ชาวโปรตุเกส ฝรั่งเศส อังกฤษ ฮอลันดา ตลอดถึงญี่ปุ่น ยิ่งปัจจุบัน การค้าขายระหว่างประเทศมีความสำคัญมากขึ้น มีการใช้ภาษา-ต่างประเทศในวงการธุรกิจการค้ามากขึ้น คำภาษาต่างประเทศมีโอกาสเข้ามาปะปนอยู่ในภาษาไทยได้ตลอดเวลาไม่มีวันสิ้นสุด

4. ความสัมพันธ์ทางด้านศาสนา

คนไทยมีเสรีภาพในการยอมรับนับถือศาสนามาเป็นเวลาช้านาน เมื่อยอมรับนับถือศาสนาใดก็ย่อมได้รับถ้อยคำภาษาที่ใช้ในคำสอน หรือคำเรียกชื่อต่าง ๆ ในทางศาสนาของศาสนานั้น ๆ มาปะปนอยู่ในภาษาไทยด้วย เช่น ศาสนาพราหมณ์ใช้ภาษาสันสกฤต ศาสนาพุทธใช้ภาษาบาลี ศาสนาอิสลามใช้ภาษาอาหรับ และศาสนาคริสต์ใช้ภาษาอังกฤษ ดังนั้นภาษาต่าง ๆ ที่ใช้ ในทางศาสนาก็จะเข้ามาปะปนในภาษาไทยด้วย

5. ความสัมพันธ์ทางด้านวัฒนธรรมและประเพณี

เมื่อชนชาติต่าง ๆ เข้ามาสัมพันธ์ติดต่อกับชนชาติไทย หรือเข้ามาตั้งหลักแหล่งอยู่ในประเทศไทย ย่อมนำเอาวัฒนธรรมและประเพณีที่เคยยึดถือปฏิบัติอยู่ในสังคมเดิมของตนมาประพฤติปฏิบัติในสังคมไทย นาน ๆ เข้าถ้อยคำภาษาที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมและประเพณีเหล่านั้น ก็กลายมาเป็นถ้อยคำภาษาที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของคนไทยมากขึ้น จนถึงปัจจุบันการหยิบยืมคำจากภาษาอื่นมาใช้ในการสื่อสารยังไม่มีวันสิ้นสุด トラバドที่เรายังติดต่อ สัมพันธ์ กับชาวต่างชาติ การหยิบยืมภาษาต่างประเทศมาใช้ในการสื่อสาร จะต้องคงมีตลอดไป ภาษาไทยหยิบยืมภาษาบาลี ภาษาสันสกฤต ภาษาเขมร เข้ามาใช้ในการติดต่อสื่อสาร ทั้งในส่วนของรูปคำและวิธีการสร้างคำใหม่จำนวนมากมาย เป็นเวลายาวนานจนคนไทยส่วนใหญ่ไม่ค่อยมีความรู้สึกว่าเป็นคำที่ยืมมาจากภาษาต่างประเทศ ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลในการติดต่อสื่อสารจึงเป็น ภาษา ต่างประเทศที่เข้ามามี อิทธิพลต่อคนไทยมากที่สุด

ภาษาต่างประเทศในภาษาไทย

1. ภาษาบาลี

ภาษาบาลีเป็นภาษาในตระกูลอินโด-ยูโรเปียน รูปลักษณะภาษาเป็นภาษามีวิภัติปัจจัย คือจะต้อง เปลี่ยนรูปคำตามเพศ พจน์ หรือกาล ภาษาบาลีมีถิ่นกำเนิดในแคว้นมคธ ประเทศอินเดีย บางทีจึงเรียกว่า ภาษามคธ เข้ามาปะปนอยู่ในภาษาไทยเพราะสาเหตุจากการยอมรับนับถือศาสนาพุทธของคนไทยเป็นสำคัญ

ตัวอย่างคำภาษาบาลีในภาษาไทย			
บาป	บุญ	ปัญญา	พยากรณ์
ปฏิกริยา	ปฏิภูล	พยาบาท	พายุ
ปฏิบัติ	ปัจจัย	พิพาท	ภาคี
มงคล	มติ	มิถุนาชีพ	รถ
รส	รังสี	รูป	ลัทธิ
ลาภ	โลก	โลหิต	วิภูสงสาร
วาจา	วิชา	สงสัย	สติ
สนทนา	สบาย	สังเขป	สันติ
สาหัส	สุข	สุสาน	หทัย
เหมันต์	อคติ	อดีต	อนุมัติ
อนุสรณ์	อเนจอนาถ	อวสาน	

2. ภาษาสันสกฤต

ภาษาสันสกฤตเป็นภาษาในตระกูลอินโด-ยูโรเปียน รูปลักษณะภาษาเป็นภาษามีวิภัติปัจจัย เช่นเดียวกับภาษาบาลี ชาวอินเดียถือว่าภาษาสันสกฤตเป็นภาษาชั้นสูง คัมภีร์ และบทสวด ต่าง ๆ มักจะจารึก เป็นภาษาสันสกฤต ภาษาสันสกฤตเข้ามาปะปนอยู่ใน ภาษาไทยเพราะคนไทย เคยยอมรับนับถือศาสนา พราหมณ์ ซึ่งบันทึกคำสอนด้วย ภาษาสันสกฤตมาก่อน แม้จะยอมรับนับถือศาสนาพุทธเป็นศาสนาประจำ ชาติแล้วก็ตาม แต่คนไทยก็ยังยึดถือปฏิบัติในพิธีกรรมบางอย่าง ของศาสนาพราหมณ์มาจนถึงปัจจุบัน คน ไทยจึงศึกษาภาษาบาลี และภาษาสันสกฤตควบคู่กันไป

ตัวอย่างคำภาษาสันสกฤตในภาษาไทย			
กัลป์	กุศล	กัลปาวสาน	โกธ
คณาจารย์	เคารพ	เคหสถาน	โคตร
โหมก	โหมณา	จรรยา	โจรกรรม
ชัชวาล	ตรี, ไตร	คนตรี	ทรัพย์
ทักษิณ	โทษ	เทพบุตร	นาฏศิลป์
นามธรรม	นิรภัย	นิเทศ	บรรยาย
บริบูรณ์	บัตร์	บริษัท	บุตร
บุตรี	บุรพา	บุรุษ	ปฏิบัติ
ปัทมสถาน	ประกาศ	ประการ	ประจักษ์
ประณีต	ประดิษฐาน	ประดิษฐ์	ประเทศ
ประมาณ	ปรากฏ	ประโยชน์	ปราชญ์
ปรารถนา	ปรีกษา	ปราศรัย	พยายาม
พรรณนา	พิสดาร	พรหมลิขิต	แพทย์
พาณิชย์	พิพากษา	ภิกษุ	มนุษย์
มรรยาท	ไมตรี	รักษา	ราษฎร
ฤกษ์	ฤทธิ	นักบวช	วิเคราะห์
วิทยา	วิเศษ	วินาศ	ศักดิ์
ศัตรู	ศาสนา	ศัพท์	ศิลป์
ศึกษา	เศรษฐี	สงเคราะห์	สตรี
สนเท่ห์	สวรรค์	สรรพคุณ	สวัสดิ์, สวัสดิ
สังหาร	สัมฤทธิ์	สัปดาห์	สาธิต
แสนยานุภาพ	หรรษา	อชิตฐาน	อนุเคราะห์

3. ภาษาเขมรในภาษาไทย

ลักษณะคำไทยที่มาจากภาษาเขมร

คำไทยที่รับมาจากภาษาเขมร มีลักษณะดังนี้

1. เป็นคำพยางค์เดียว เช่น แขน โลด โจน เดิน อวย(ให้) สก(ผม) เลิก(ยก) บาย(ข้าว) มาน(มี) ศรี(ผู้หญิง) ฯลฯ

2. มักใช้ จ ญ ร ล สะกด

จ สะกด เช่น อาจ อำนาจ ตรวจ ตำรวจ ส้ารวจ เสรีจ เสด็จ สมเด็จ เผด็จ ฯลฯ
ญ สะกด เช่น ชาญ ชำนาญ เขิญ หาญ เจริญ จำริญ เข็ญ เพ็ญ ผลาญ ลำเค็ญ

คำสำคัญ ควบญ ฯลฯ

ร สะกด เช่น อร์ คอร ขจร ระเมียร(ดู) ฯลฯ

ล สะกด เช่น ดล ดาล ถวิล ถกถล ตำกถล ถนถล ตำบถล ฯลฯ

3. คำที่มาจากภาษาเขมรไม่ใช้รูปวรรณยุกต์ ยกเว้นบางคำที่มีรูปวรรณยุกต์เอก เช่น เขม่า เสน่ง (เขาสัตว์) ฯลฯ

4. คำที่มาจากภาษาเขมรมักเป็นคำควบกล้ำ และเป็นคำที่ใช้อักษรนำ

คำควบกล้ำ เช่น ขลาด เวลา ขลา(เสือ) โขลน ไพร กระบือ โปรด เพลา สรง กราล (ปลูก)

คำอักษรนำ เช่น ขนอง โขนง เสวย เขนย จมูก โคนค สลา ตลบ ไถง ถวาย นลาก ฉนำ(ปี) ขย่า ฯลฯ

คำจากภาษาเขมรนี้ ไทยนำมาใช้เป็นคำราชาศัพท์หลายคำ เช่น โปรด เพลา สรง ขนอง เขนย ถวาย เสด็จ เสวย ขนง(โขนง) ฯลฯ

5. คำที่ขึ้นต้นด้วย บัง บัน บำ มักมาจากภาษาเขมรที่ขึ้นต้นด้วย บั เช่น

บังเกิด บังคับ บังคม บังอาจ บังควร
บันได บันดาล บันลือ บันเทิง บันทึบ
บำเพ็ญ บำบัด บำเหน็จ บำบวง บำนาญ

6. คำแผลงในภาษาไทย มักมาจากภาษาเขมร ได้แก่

6.1 กระจะ แผลงมาจาก ข เช่น

กระดาน-ขดาน	กระโดง-ขโดง
กระจอก-ขจอก	กระจาย-ขจาย

6.2 ประะ แผลงมาจาก ผ เช่น

ประสม-ผสม	ประจัญ-ผจัญ
ประสาน-ผสาน	ประเชิญ-ผเชิญ

6.3 บรร แผลงมาจาก ประ เช่น

บรรทัด-ประทัด	บรรจุ-ประจุ
บรรทม-ประทม	บรรจบ-ประจบ
บรรจง-ประจง	บรรทุก-ประทุก

7. คำสองพยางค์ที่ขึ้นต้นด้วยคำกำ คำ จำ ชำ คำ ต่ำ ทำ ลำ อำ มักเป็นคำที่แผลงมาจากภาษาเขมร เช่น กำเนิด กำหนด คำรบ

วิธีที่เรานำคำเขมรมาใช้

ใช้ตามรูปเดิม เช่น คำว่า

กั้วล (ห่วยโย) แห (ดวงเดือน) ถกถ (ก่อสร้าง)

เปลี่ยนตัวสะกดให้ผิดไปจากเดิม เช่น คำว่า

กราล - กราน (ปู, ลาด)

เปลี่ยนรูปและเสียงไปจากเดิม เช่น คำว่า

กฤษวง - กระทบ (ราชการแผนกส่วนใหญ่)

4. ภาษาจีนในภาษาไทย

ภาษาจีนมีรูปลักษณะภาษาเป็นภาษาคำโดด เช่นเดียวกับภาษาไทย ไม่มีเสียงควบกล้ำ เสียงสูงต่ำ มีการสร้างคำขึ้นมาใช้ใหม่ มีโครงสร้างประโยคเช่นเดียวกัน การเรียงลำดับคำเข้าประโยคก็เช่นเดียวกับภาษาไทย ต่างกันแต่ว่าภาษาจีนเอาคุณศัพท์ไว้หน้านาม เอกกริยวิเศษณ์ไว้หน้ากริยาและมีเงื่อนไขอื่น ๆ อีก และมีลักษณะนาม ประเทศจีนมีเนื้อที่กว้างใหญ่ไพศาล ภาษาจีนจึงแตกต่างกันไปอย่างมาก จนกลายเป็นภาษาถิ่นต่าง ๆ ที่สำคัญคือ ภาษากวางตุ้ง ภาษาจีนและ ภาษาฮกเกี้ยน ภาษาแต้จิ๋ว ภาษาไหหลำ ภาษาเซียงไฮ้ และภาษานิงโปหรือเถียงโผ และภาษาจีนกลาง ซึ่งเป็นภาษาราชการปัจจุบันนิยม เรียกว่า “ภาษาแมนดาริน” ไทยและจีนเป็นชนชาติที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้อง กันมาเป็นเวลาอันยาวนานมาตั้งแต่ก่อนสมัยประวัติศาสตร์ไทยมาถึงสมัยปัจจุบัน ถ้อยคำภาษาจีนจึงเข้ามาปะปนอยู่ในภาษาไทยมากมายจากหลายสาเหตุ ทั้งความสัมพันธ์ทางด้านถิ่นที่อยู่อาศัยตามสภาพภูมิศาสตร์ ความสัมพันธ์ทางด้านเชื้อชาติ ความสัมพันธ์ทางด้านประวัติศาสตร์ ความสัมพันธ์ทางด้านวัฒนธรรม และประเพณี ความสัมพันธ์ทางการค้า เป็นต้น เรายืมคำภาษาจีนมาใช้หลายลักษณะ เช่น ทับศัพท์ทับศัพท์เสียงเปลี่ยนไป ใช้คำไทยแปลคำจีน ใช้คำไทยประสมหรือซ้อนกับคำจีน เป็นต้น

ตัวอย่างภาษาจีนในภาษาไทย			
กัก	กงสี่	กงเต็ก	กวยจ๊ับ
กั้วล	กั้วลเตี้ยว	กั้ว	กวางตุ้ง
กวยซ่าย	กาน้ำ	กวยเฮง	กะหล่ำ
เก๋	เกี่ยมฉิ่ง	เกาเหลา	เกี้ยว
ขงจื้อ	ขิ่นฉ่าย	จับยี่กี	โจ๊ก
จับฉ่าย	เจ	เจ้า	ฉากั้ว
ชวย	เซียน	ชาลาเปา	เซียมซี
ชินแส	แซ่	เซ็ง	แซยิด
ตงฉิน	เต้าเจี้ยว	ตังเก	เต้าส่วน
ตัว	เต้าหู้ยี้	ตัวโผ	เต้าฮวย
ไต้	ไต้ก๋ง	ถั่ว	ทู้ซี้
บ๊วย	บะหมี่	แบไต๋	ปู้งกี
เปาะเปี๊ยะ	เปี๊ยะชะ	โผย	ยี่หื้อ
เย็นตาโฟ	ลิ่นจี่	โสรหุ่ย	สาเล่

ห้าง	หุ้ม	อึ้งยี่	อึ้งโล่
เอี่ยม	ฮวงซุ้ย		

5. ภาษามลายูในภาษาไทย

ภาษามลายูหรือภาษามาเลย์ ปัจจุบันเรียกว่า ภาษามาเลเซีย จัดเป็นภาษาคำติดต่อ (Agglutinative Language) อยู่ในตระกูลภาษาชวา-มลายู มีวิธีการสร้างคำใหม่โดยวิธีเอาพยางค์มาต่อเติมคำทำให้ความหมายเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม คำในภาษามลายูส่วนใหญ่จะมีสองพยางค์และสามพยางค์ มาเลเซียกับไทยเป็นประเทศที่มีเขตแดนติดต่อกัน จึงมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกันมาเป็นเวลานาน ภาษามลายูเข้ามาปะปนอยู่ในภาษาไทยมากพอสมควร โดยเฉพาะในสี่จังหวัดชายแดนภาคใต้ ได้แก่ ยะลา ปัตตานี นราธิวาส และสตูล ยังคงใช้ภาษามลายูสื่อสารในชีวิตประจำวันอยู่เป็นจำนวนมาก

ตัวอย่างคำภาษามลายูในภาษาไทย			
กรง	กระดังงา	กระจง	กะพง
กระจูด	กะละปิงหา	กระแซง	กะลาตี
กะลุมพี	กำยาน	กำป็น	กัญแจ
จับปิ้ง	จำปาตะ	ตลับ	ทุเรียน
บุดู	ปาเต๊ะ	มังคุด	สละ
สลัก	สลัดัน	สลัด	สุจหนี่
โสร่ง	หนัง		

6. ภาษาชวาในภาษาไทย

ภาษาชวา ปัจจุบันเรียกว่าภาษาอินโดนีเซีย เป็นภาษาคำติดต่อ อยู่ในตระกูลเดียวกับภาษามลายู ภาษาชวาที่ไทยยืมมาใช้ส่วนมาก เป็นภาษาเขียน ซึ่งรับมาจากวรรณคดี เรื่อง อิเหนา เป็นส่วนใหญ่ ถ้อยคำภาษาเหล่านี้ใช้สื่อสารในวรรณคดี และในบทร้อยกรองต่าง ๆ มากกว่าคำที่นำมาใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน

ตัวอย่างคำภาษาชวาในภาษาไทย			
กระจับปี	การะบุหนิง	กระยาหัง	กิดาหัยัน
จินดาหนา	จินดาหฺรา	ซ่าโเบะ	ซ่าหริ่ม
คะหมัง	คาหัง	ดาลัด	ติกาหลัง
ตุนาหัง	นากาสาหฺรี	บายสุหฺรี	บุษบามินตรา
บุหัง	บุหงารำไป	บุหงาประหัง	บุหร่ง
บุหลัน	ปะตาระกาหลา	ปะตาปา	ปะหนัน

ปั้นเหน่ง	ปาดิ	พันตุ	มะงุมมะงาหลา
มะตาหะรี	มิรันตี	มาลาตี	ยาหิ
ยิหวา	ระตุ	ระเด่น	วิรงรอง, วิรงรอง
สะการะ	สะตาทมัน	สะการะตาหฺรา	หวันยิหวา
อสิญฺแดหฺวา	อังกะลุง		